

Nytårsbemærkning om højre-venstre akse m.m.

Siger vi, at pengene udgør omdrejningspunktet for politik, så er den horisontale akse den traditionelle parti- og statspolitiske akse:

Til venstre skal pengene gå til reproduktionen af arbejdskraft på et tvangsfrit niveau med skolegang og sundhedsvæsen samt vedligeholdelse af ældre, "udtjente" arbejdere og af reservearméen af arbejdskraft, dvs. arbejdsløse og fremmede i eksil. Her er reproduktionen af arbejdskraft det afgørende.

Til højre er det produktionen af rigdom og en værdiøgende styring af denne produktion, der i stedet er afgørende. Ejendom er derfor lig med ledelse af produktionen, eftersom tilhængerne af reproduktion ikke kan identificere sig med det modsatte, produktion, men altid vil lade hensynet til livet gå forud for hensynet til værdiøgningen. Det hensyn skal ikke tages af den ledelse, der har ansvar for værdiøgningen og dermed for ejendommen til produktivkræfterne. Heraf forstår man, at det er totalt ligegyldigt, om den nævnte ejendom til produktivkræfterne ledes af Kinas Kommunistiske Parti eller af A.P. Møller Mærsk AS (begge ejendomsanordninger er i øvrigt familieejede).

På den vertikale akse finder man så modstanderne af pengeøkonomi som sådan for oven og tilhængerne af pengene som 'ren rigdom' for neden. 'Ren rigdom' skyldes som oftest røveri eller slavehandel og behøver derfor "hvidvaskning", før den kan indgå i investeringer til produktion. Selvom den også har mulighed for at indgå mere eller mindre direkte i de mange ansamlinger af guld, ædelstene og kunstskatte i bankernes kældre verden over, når røverierne ellers har haft guld, ædelstene og/eller kunstskatte som udbytte.

Siger vi modsat, at magten er omdrejningspunktet for politik, så er total magt lig enevælde, og der er ingen akse: Totalitære stater bygger på total straffrihed i toppen og total kontrol for neden. Og som Hannah Arendt gjorde opmærksom på et år efter nedkæmpelsen af Ungarn-opstanden i 1956, så hænger total straffrihed i toppen og total kontrol for neden kun sammen ved løgn.

Totalitære stater er således anordninger, der "skaltes og valtes" med livet (Walter Benjamin), dvs. udelukker og indoptager efter politiske konjunkturer og for godtbeholdende. Lejren er disse staters grundlæggende paradigme; den er stedet for selektionen. Dødsstraf og udryddelse udgør horisonten. Det er ligegyldigt, om lejrbaserede stater hævder at skalte og valte for socialismens skyld, for racens skyld eller for demokratiets skyld.

Det modsatte af stater med lejre er fællesskaber uden magtinstitutioner.

Carsten Juhl, 30-11-2019